

Brata Rajhenburška.

Pred časi bila grada dva,
Imenom Rajhenburg oba,
Stál prvi na višavi,
A drugi spod ob Savi.

Živela tu sta brata dva,
Da brata sta, kedo to zna?
Ker nikdar nista v zlogi,
Ne brata, ne soprogi.

Da, njihov jad in njihov srd
Zastaran je, kot skala trd,
Sovražna kot v divjini
Dve divji sta zverini.

Sovraštvo bratov mladih let
Okrog pozna splošno svet:
Nobeden pa ne sluša,
Če spravo kdo poskuša.

Zve pater celjski, modri Vit,
In sprta brata gre mirit.
In patru se posreči,
Da četa v roke seči.

Povesta brata v vsako stran
Sosedom svojim sprave dan;
Ko vitezi so zbrani,
Gostijo se v dvorani.

Kar godcem strune odzvené
Okrog se gosti pomiré;
Starejši brat se dvigne,
Naj sluša, družbi migne:

«Ni slavno, da se srd in jad
Ugnezdil je v obojni grad,
Da brat ni brata ljubil,
Bil rajši ga pogubil.

A sredi naših je dvoran
Napočil danes sprave dan;
Vsi vitezi ste priče:
Brat bratu spravo kliče.

Ná, brat! podaj mi tu rokó,
Naj srce naju jedno bo!
Ná, kupo mojo zvrni,
In svojo meni vrni!»

«Bog živi spravo!» vprek doni,
Po kupo mlajši brat hiti . . .
Izpraznjena je kupa — —
Napol se brat je strupa.

Pa ko začuti v prsih trup,
Pograbi srd ga in obup:
S strani si meč potegne
In brata v prsi dregne.

In v skoku brata zgrabi brat,
Na tla se tresčita nakrat;
Boreč do zadnje sile
Še krčita si žile.

Končana sprava, proč je srd,
Ko drug tik drugega je trd.
Dadó skopati jamo
Obema jedno samo.

Sedaj bo mir, saj mrtvi spé! —
O kaj še! — slušaj, kaj velé:
Vsak dan se poleg groba
Ponavlja prejšnja zloba.

Glej, glavi še današnje dni
Prihajata izpod prsti;
In zdaj — še v času poznem —
Sta trupli v srdcu groznem.

Da zreta se, jih deni skup:
Kri hrka ena, druga trup. — —
Vse, kar se tu sovraži,
Po smrti se ne blaži.

Anton Hribar.

